

ХАШКИ ТРИБУНАЛ, ПЛАНЕТАРНА БРУКА БЕЗ ИЗЛАЗНЕ СТРАТЕГИЈЕ

Судиће се овом суду

Та гробница невиних људи, истине и правде, слабашно оправдање за непочинства америчке псеудоимперије на Балкану и широм света, Хашки трибунал је кришом прогласио невиним Слободана Милошевића, бившег председника једне суверене земље којег је пре тринаест година подмукло усрптио. Смисао је да сво бреме својих лажи и конструкција пребаци на Радована Караџића и Српску. Једном, кад обави и овај свој прљави посао, и Караџића ће у неком рукавцу приче прогласити „заправо невиним”, „неосновано демонизованим”. Знамо шта из тога треба да закључе Башар ел Асад, Владимир Путин и други лидери земаља слободарског света. Али ближи се дан када ће се судити овом „суду” и онима који га оличавају

Пише: Ник Кларк

Више од двадесет година неоконзервативни коментатори и „либерални интервенционисти” користили су сваку могућу прилику да нам објасне како је Слободан Милошевић (иначе, демократски изабрани председник државе у којој је, у то време, слободно деловало више од 20 политичких партија!) заправо био злокобни, геноцидни

диктатор, човек кога треба кривити за смрт свих који су на Балкану страдали током деведесетих. Званични наротив – исти онај којим нам је 2003. године објашњено да Ирак поседује оружје за масовно уништење, које може да буде лансирано у року од 45 минута – био је чиста обмана, али осмишљена тако да оправда операцију смене режима у Србији, коју су елите на Западу тако дуго прижељкивале.

Закључак Хашког трибунала – да је један од најдемонизованијих политичара наше ере заправо невин човек, који није починио злочине за које је оптужен – требало је да буде један од главних наслова у свим светским медијима. Али није био. Чак је и сам Хаг одлучио да закључак о Милошевићевој невиности сахрани негде дубоко у огромни текст пресуде лидеру босанских Срба Радовану Караџићу, дугачак 2.590 страна. Караџић је, подсетимо, у марту 2016. године проглашен „кривим за геноцид (у Сребреници), ратне злочине и злочине против човечности”.

У Хагу није било ни званичне објаве да је Милошевић невин, ни конференције за новинаре тим поводом. Једини коме треба да захвалимо за то откриће је Енди Вилкоксон, предани истраживач и новинар, који је на хашки закључак о непостојању Милошевићеве кривице наишао током пажљивог читања пресуде Караџићу.

А како је некад све било другачије!

ШОУ СА СМРТНИМ ИСХОДОМ

Суђење Милошевићу, такозваном „балканском касापину”, почело је у фебруару 2002. године. У то време, све и да сте били закључани у неком ормару, до детаља бисте знали шта се дешава у Хагу. Си-ен-ен је уживо преносио суђење, „најважније још од Нирнбершког процеса”. Унапред се подразумевало да је Милошевић крив – о томе није било никакве дискусије. „Кад стигне пресуда, и он нестане у тој ћелији, никада нико

више ништа о њему неће чути!” изјавила је тада амерички адвокат Џудит Армата, из Коалиције за међународну правду – организације у чијем је управном одбору саветодавни члан био и Ворен Цимерман, некадашњи амерички амбасадор у Југославији.

Било кога ко се у то време уопште усудио да се супротстави НАТО-у по питању кривице бившег председника Србије и Југославије за ратне злочине, империјални истеривачи истине називали су „Милошевићевим адвокатом” и оптуживали га за „негирање геноцида”.

Међутим, усред читаве те халабуке око „суђења века”, веома брзо је постало јасно да се тужилаштво суочава с огромним проблемима. „Сандеј тајмс” је чак цитирао једног стручњака за међународно право, који је тврдио да би преко 80 одсто уводних речи тужилаца било који британски суд моментално одбацио као „рекла-казала”. Моја скромна процена је да је чак и то блага квалификација.

Проблем је, заправо, био у томе што се у Милошевићевом случају радило о „шоу суђењу”, у којем је геополитика важнија од чврстих доказа. Не сме се заборавити да је оригинална оптужница против њега, у вези с наводним геноцидом и ратним злочинима почињеним на Косову, објављена у мају 1999. године, усред НАТО бомбардовања Југославије – односно, у време када рат на Косову није баш ишао по плану који су претходно сковале САД и њихови савезници.

Оптужница, јасно као дан, била је осмишљена тако да повећа притисак на Милошевића, како би се он повиновао захтевима НАТО-а. Међутим, проблем за Алијансу био је у томе што је, у тренутку кад је требало да почне суђење бившем српском и југословенском председнику, већ почео да се расплиће и наратив у вези с Косовом. Мутне тврдње САД и њихових савезника о геноциду, о „стотинама хиљада мртвих” – које је тада бележио велики Џон Пилцер – испоставиле су се као лажне. У септембру 2001. године, чак је и суд Уједињених нација званично признао да на Косову није било геноцида.

Тако су, у покушају да напумпају све слабији случај који (ни)су имали против Милошевића, тужиоци у Хагу морали да подигну нову оптужницу – овог пута за рат у Босни. „Слоба” је оптужен за суделовање у „заједничком злочиначком подухвату” – наводном планском убијању и етничком чишћењу босанских Хрвата и муслимана, с циљем да се формира такозвана „Велика Србија”.

... УТОЛИКО ГОРЕ ПО ЧИЊЕНИЦЕ

У нормалним случајевима, кад се некоме суди за злочин, прво се прикупе докази, па се онда – ако се процени да доказа има довољно – подиже оптужница. Међутим, у Милошевићевом случају све се десило потпуно супротно: оптужен је из политичких разлога, а тек након тога почео је „лов на доказе”.

Велика иронија била је и у томе што је бивши југословенски председник добио јавну похвалу америчког председника Била Клинтона за улогу коју је одиграо у процесу потписивања босанског мировног споразума 1995. у Дејтону, у америчкој савезној држави Охајо.

А права истина је ово: Милошевић није био окорели српски националиста. Он је, у ствари, био доживотни социјалиста, који је одувек, и заувек, био посвећен идеји мултиетничке Југославије. Док је био на власти, намера му није била да изгради „Велику Србију”, већ да проба да „велику Југославију” задржи на окупу – а то је сада, додуше, с огромним закашњењем, признао и Хашки трибунал.

Милошевић не само што није био одговоран за етничко чишћење у Босни – он се чак јавно изјашњавао против те појаве. У хашкој пресуди помињу се његове „непрестане критике политике коју су водили оптужени (Караџић) и власти босанских Срба”. Он је био човек за кога је било који облик расизма практично био анатема. Инсистирао је на томе да се морају заштитити припадници свих народа.

Међутим, како би се Милошевић „адекватно казнио”, а сви други били упозорени на последице евентуалних покушаја да се успротиве моћи Америке, историја је морала да

буде поново написана. Пројугословенског социјалисту који се противио политици лидера босанских Срба морали су да претворе у главног зликовца рата у Босни, а успут га окриве и за сву крв проливену на Балкану.

У међувремену, већ поменути амерички амбасадор Ворен Цимерман, чији је неуспели „покушај да издејствује дипломатско решење у Босни” заправо изазвао рат, извукао се без икаквих последица.

Кампања „Окривимо Слобу” подразумевала је да се апсолутно све чињенице практично баце кроз прозор. У чланку који је написао – не шалим се! – један професор европских студија на Оксфорду писало је чак да је Милошевић био „југословенски лидер” 1991. (година током које се Словенија отцепила од Југославије), иако је у то време земљу водио босански Хрват Анте Марковић.

Догодило се неизбежно: Милошевић је проглашен за новог Хитлера. „Било је то као да гледате злог Адолфа у акцији”, писао је уредник британског таблоида „Њуз оф д’ ворлд”, у време док је Милошевић пред Хашким судом износио своју одбрану. „Понашање свргнутог српског тиранина у судници посматрача јасно асоцира на монструозног нацистичког лидера из времена Другог светског рата.”

Како би читаоци схватили паралелу Милошевић/Хитлер, лист је чланак илустровао фотографијом Хитлера – Берлинског касапина – испред немачког концентрационог логора; поред ње, фотографија Милошевића – Београдског касапина – испред босанског концентрационог логора... Са којим, како се касније испоставило, он није имао никакве везе.

ОПТУЖБЕ И СВЕДОЦИ КАО ШУПЉЕ КАНТЕ

Оно што је хашком тужилаштву дошло „као кец на десет”, била је Милошевићева смрт у притворској ћелији, у марту 2006. године. Све што смо видели током суђења у Хагу до тог тренутка наговештавало је да је практично немогуће да би осуђујућа пресуда икада могла да заживи.

За читаву плејаду сумњивих сведока испоставило се да су „као шупље канте”. Главни сведок, Ратомир Танић, био је на платном списку западних обавештајних агенција. Бивши шеф служби безбедности и тајне полиције Србије, Раде Марковић, за кога се очекивало да ће коначно раскринкати „Слобин злокобни план за етничко чишћење на Косову”, урадио је управо супротно. Током сведочења рекао је да је био мучен како би лагао у судници, као и да је тужилаштво фалсификовало његову писану изјаву.

Поред тога, бивши шеф безбедњака у југословенској војсци, генерал Геза Фаркаш (иначе етнички Мађар), сведочио је да су свим југословенским војницима на Косову у то време подељени документи с детаљним тумачењима међународних хуманитарних закона, и да им је било наређено да одбију било коју наредбу која се са њима косила. Фаркаш је рекао и да је Милошевић тада наредио да се паравојним формацијама мора забранити да оперишу било где на територији Косова.

Кад је Слободан Милошевић умро, они који су га оптуживали за ратне злочине говорили су да је тиме „преварио правду”. Међутим – а то је сад потврђено и у Хагу – испоставило се да је Милошевић тај коме је нанета велика неправда.

Док се он бранио од политички обојених хашких оптужби, САД и њихови савезници започели су бруталну, противзакониту војну операцију у Ираку. У том рату живот је изгубило скоро милион људи. Уу извештају организације „Боди каунт”, прошле године, наводи се да је најмање милион и триста хиљада особа погинуло у „рату против тероризма”, који на територији Ирака, Авганистана и Пакистана предводи Вашингтон са савезницима.

ТЕХНИКЕ УНИШТАВАЊА ДРЖАВА И НАРОДА

Све те бројке нам много помажу кад пожелимо да сукоб на Косову ставимо у некакву перспективу. Чак и кад бисмо Милошевића и тадашњу југословенску власт прогласили одговорнима за смрт великог дела људи који су страдали на Косову 1999. године, у рату који је Запад евидентно и желео и испровоцирао – много више смрти и деструкције изазвале су земље које су највише желеле да Милошевића виде на суду. Џон Пилцер је то лепо приметио 2008. године: „Бомбардовање Југославије било је савршен увод у крваве војне интервенције у Авганистану и Ираку.”

Од тада, НАТО је успео да уништи и Либију, земљу с највишим животним стандардом у читавој Африци, а све време подржава и наоружане, насилне „побуњенике” у Сирији, чија је намера „промена режима”.

Не морате да будете Шерлок Холмс да бисте у свему овоме приметили јасну логику.

Пре него што се започне рат или „хуманитарна интервенција” против одређене државе-мете, неопходно је да се у јавност пусте разне језиве тврдње о лидеру те земље, али и њеној влади. Свака таква тврдња добија максималну медијску покривеност, и понавља се до бесвести, под претпоставком да ће људи – пре или касније – поверовати да је у питању сушта истина.

Касније се, наравно, испостави да су такве тврдње биле или апсолутна лаж (као у случају ирачког оружја), или недоказане, у најбољем случају напумпане до бесвести... Али циклус „светских вести” у међувремену се већ померио корак даље – више фокус није на већ изреченим лажним тврдњама, већ на агресивном, геноцидном „Новом Хитлеру”, са којим се под хитно мора изаћи на крај. Године 1999. то је био Милошевић, а у данашње време је то Башар ел Асад... Или Владимир Путин.

И погоди, драги читаоче: исти ти људи који бране рат у Ираку, и друге крваве западне

војне интервенције, засноване на лажима и напумпавањима, то су исти људи који се касније баве подизањем оптужница.

Као што каже она стара изрека: кад ти на неког покажеш прстом, бар три прста ће показати на тебе. <

(Аутор је амерички публициста и писац. Овај текст првобитно је објављен као блог на сајту „Раша Тудеј”. Извор: [„Спутник”](#). Опрема: „Нација”)

Објављено: среда, 17. август 2016, 12:06h